

Stjärnan som leder hem

Nu börjar de tändas i fönstren igen, adventsstjärnorna. I hur många utföranden, storlekar och färger som helst. I en lampaffär som jag passerar ibland, finns säkert tjugo olika sorters stjärnor hängande i fönstret. Stjärnan som enligt traditionen visade tre vise män vägen till krubban för mer än tvåtusen år sedan kunde väl inte ana att det idag skulle gå att köpa varianter av den i varje butik. Och ändå. Ändå är det något alldeles speciellt med Betlehemsstjärnan.

Så förfärligt gammal är inte traditionen med adventsstjärnor i Sverige, den blev riktigt vanlig först efter andra världskriget, men stjärnan bär bud om tradition, stämning och julfrid. Det händer något med ett fönster, med ett rum, med ett hus, när vi hänger upp stjärnan i fönstret. När det elektriska ljuset strömmar ut genom stjärnan och gör mönster på köksbord och gardiner – då påverkas vi. Kanske känner vi en liten fläkt av barndomens förväntan inför julen. Man brukar ju säga att julen är barnens högtid, men jag skulle hellre vilja säga att julen är en högtid för alla som är som barn.

Jesus säger att vi måste bli som barn för att komma in i himmelriket. Och jag tror att det gäller även det himmelrike som är här på jorden, alltså ett tillstånd där allt är perfekt, där allt är som vi vill ha det. Att man måste bli som ett barn för att komma till himlen, kanske delvis beror på att många av oss vuxna har stelnat till i vår fantasi. Vi tror inte riktigt på det fantastiska, mer på det praktiska och sannolika. Med ett barn är det annorlunda. Barnens värld är ofta vackrare, ett barn ser inga hinder eller begränsningar. Om vi ser adventstiden som en stressig förberedelsestid inför julen, där vi måste hinna så mycket som möjligt, då går vi miste om magin. Om vi istället försöker bli lite som barn, om vi försöker öppna våra sinnen för det fantastiska, det gudomliga – då kanske vi får ana en liten skärva av Guds rike, mitt i adventsstöket och julförberedelserna.

För nu lider det verkligen mot jul. Ljusets högtid, ljusens högtid. Och stjärnans. Trotsigt sprider den sitt varma ljus över stad och land, trotsigt sprider den värme där kölden råder. Mitt i årets mörkaste tid skimrar stjärnan lika klart som någonsin. Lika klart som för tvåtusen år sedan. Hos oss är den av papper, plast eller metall, och den sitter i fönstret istället för på himlen – men budskapet är detsamma: att det finns hopp, budskapet om att ingenting är för sent, att allt är möjligt. För det är trots allt Gud själv vi väntar på. Det är Guds ankomst vi ser fram emot. Och redan nu kan vi, om vi tittar ordentligt, börja ana ljuset som strålar från en enkel krubba i Betlehem. För nu firar vi advent, snart firar vi jul – en högtid för alla som är som barn. Det finns hopp. Det finns en väg framåt. Och stjärnan från Betlehem leder ej bort, men hem. Det är advent!

Kjell Dellert, präst

Texten är hämtad från Svenska kyrkans hemsida blogg.svenskakyrkan.se